Opłata pocztowa uiszczona gotówką

ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

NR. 14 | **Poznań, dnia 15 lipca 1937** | **ROK 16**

Wydawca: **Związek Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu**
ul. Rzeczypospolitej nr. 1 — Telefon nr. 25-95

Rada Ministrów uznaje konieczność rewizji cen żelaza.

Dnia 2 b. m. odbyło się pod przewodnictwem premiera gen. Sławoja-Składkowskiego posiedzenie Rady Ministrów, poświęcone rozpatrzeniu kilku aktualnych zagadnień natury gospodarczej, w szczególności sprawy przemysłu hutniczego.

Rada Ministrów wysłuchała w tej ostatniej sprawie referatu ministra Przemysłu i Handlu. Biorąc pod uwagę:

że jedną z naczelnych wytycznych rządu jest podniesienie potencjału obronności państwa;

że stan obecny przemysłu hutniczego jako przemysłu najbardziej z obroną związanego wymaga obok zasadniczych reform kapitałowych, techniczno-produkcyjnych i organizacyjno - handlowych również szeregu natychmiastowych posunięć, Rada Ministrów uchwaliła:

1) Przyjąć do wiadomości, że minister Przemysłu i Handlu w uznaniu konieczności wprowadzenia zasadniczych zmian w dotychczasowej polityce hutniczej i organizacji przemysłu hutniczego, powoła do życia specjalną organizację tego przemysłu i powierzy kierownictwo tej organizacji mężowi zaufania rządu. Organizacja ta zdążać będzie:

a) do zmniejszenia udziału zagranicznych tworzyw, (rudy i złomu) w procesie produkcyjnym naszego hutnictwa (piece wielkie i martenowskie);

b) do pokrycia zapotrzebowania hutnictwa w dziedzinie rudy krajowej i węgla koksującego odpowiedniej jakości;

c) do zorganizowania wspólnego zakupu wszelkich tworzyw zagranicznych;

d) do zreorganizowania podziału pracy pomiędzy hutami w kierunku większej specjalizacji;

e) do zreorganizowania dystrybucji żelaza w kierunku większego zbliżenia producenta do konsumenta;

f) do opracowania racjonalnego planu inwestycyjnego, którego realizacja umożliwi zmniejszenie zapotrzebowania tworzyw zagranicznych i ustalenie ceny żelaza na możliwie niskim poziomie.

2) Przyjąć do wiadomości zarządzenie ministra Przemysłu i Handlu w sprawie zabezpieczenia podaży surówki odlewniczej dla przemysłu przetwórczego.

Jednocześnie minister Przemysłu i Handlu zaaprobuje podwyżkę ceny na surówkę odlewniczą w takich rozmiarach, by nie spowodowało to podwyżki obecnego poziomu cen odlewów.

3) Przyjąć do wiadomości, że na skutek znacznej zwyżki cen tworzyw zagranicznych staje się konieczne zrewidowanie cen wyrobów hutniczych. W związku z powyższym Rada Ministrów upoważnia ministra Przemysłu i Handlu do uchylenia rozporządzenia z dn. 4 grudnia 1935 r. o uregulowaniu cen tworzyw hutniczych na rynku krajowym (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 565), z tym, że nowe ceny wyrobów hutniczych w żadnym wypadku nie przekroczą poziomu z przed wejścia w życie powyższego rozporządzenia.

Minister Przemysłu i Handlu w razie potrzeby rozwiąże te kartele i porozumienia w przetwórczym przemyśle metalowym, których istnienie może zagrażać nieuzasadnioną zwyżką cen w związku z rewizją cen półproduktów.

Rada Ministrów uznaję tę decyzję za zupełnie wyjątkową, jako dotyczącą podstawowego zagadnienia szczególnie ważnego dla całego życia gospodarczego oraz obrony państwa.

Położenie gospodarcze Polski w miesiącu maju.

Bank Gospodarstwa Krajowego w następujący sposób charakteryzuje sytuację gospodarczą Polski.

Położenie gospodarcze Polski w ostatnich tygodniach nacechowane było przede wszystkim silniejszym wzrostem płynności rynku pieniężnego, znajdującym swój wyraz w znacznym przypływie wkładów do instytucyj finansowych, łączny stan wkładów zwiększył się w pierwszych pięciu miesiącach b. r. o przeszło ćwierć miliarda złotych, z czego na maj przypada blisko 100 mil. złotych. Ponieważ operacje kredytowe wzrosły w słabszym stopniu, banki rozporządzają poważnymi rezerwami płynnymi i w dalszym ciągu redukowały swoje zadłużenie w instytucji emisyjnej, która wskutek tego wykazuje znacznie niższy stan wykorzystanych kredytów. Zwiększona płynność rynku pieniężnego nie wpłynęła jednak jeszcze ożywiająco na rynek lokacyjny, gdyż obroty giełdowe papierami procentowymi i akcjami w maju zmalały, przy niejednolitej tendencji kursowej. Działalność kredytowa banków zwiększyła się tylko nieznacznie, a niektóre gałęzie życia gospodarczego wykazywały słabsze zapotrzebowanie środków obrotowych.

Ogólny poziom produkcji przemysłowej nie wykazał bowiem w maju większych zmian w porównaniu z kwietniem. Słabszy stan uruchomienia miał przemysł włókienniczy ze względu na okres międzysezonowy oraz likwidację zapasów towarów z poprzedniego okresu. Obniżyła się również wytwórczość w przemyśle odzieżowym, skórzanym i papierniczym. W przemyśle drzewnym nastąpiło pogorszenie zbytu materiałów tartych, eksport drzewa był mniejszy. Przemysł metalowo-maszynowy utrzymał na ogół poprzedni stan wytwórczości wskutek lepszego zatrudnienia w dziale maszynowym oraz środków lokomocji. Wydobycie i zbyt węgla, jak również wytwórczość hut żelaznych były w maju nieco mniejsze, głównie ze względu na wielką ilość świąt przypadających w tym miesiącu. Wpływ zamówień krajowych na wyroby hutnictwa żelaznego znacznie się obniżył. Eksport cynku doznał poprawy, wskutek czego zwiększyła się produkcja hut cynkowych. Poza tym wyższy stan zatrudnienia wykazał przemysł mineralny oraz niektóre działy przemysłu chemicznego. W wyniku, ogólny wskaźnik produkcji przemysłowej podniósł się w maju o 1 proc. do 85,4, będąc o 20 proc. wyższym niż w tym samym miesiącu ub. r. Liczba zatrudnionych w przemyśle i przy robotach publicznych wzrosła, w związku z czym stan zarejestrowanych bezrobotnych obniżył się w ciągu miesiąca sprawozdawczego o przeszło 80 tys.

Obroty handlowe z zagranicą zamknięte zostały również w maju nadwyżką wartości przywozu; saldo bierne bilansu handlowego zmalało jednak do 3,5 mil. zł wskutek silniejszego spadku importu.

Eksport zbóż i mąki ustał w maju prawie zupełnie. Zmalały również obroty zbożem na rynku krajowym. Poprawił się natomiast dość poważnie wywóz zwierząt rzeźnych, mięsa i przetworów mięsnych oraz jaj. Stan zasiewów przedstawiał się w połowie czerwca mniej korzystnie niż przed rokiem.

Obrady Międzynarodowej Izby Handlowej w Berlinie.

W IX Kongresie Międzynarodowej Izby Handlowej w Berlinie, który otwarty został w sposób bardzo uroczysty w dniu 28 ub. m., brała udział liczna delegacja polska. Delegaci polscy uczestniczyli we wszystkich niemal komisjach Kongresu.

W dn. 28 ub. m. po południu odbyło się pierwsze plenarne posiedzenie Kongresu, poświęcone zagadnieniom surowcowym i międzynarodowemu podziałowi surowców. Ze strony polskiej wygłosił przemówienie **p. Henryk Strasburger,** oświetlając m. in. znaczenie zagadnień emigracyjnych.

W dn. 29 ub. m. przed południem posiedzenia komisyjne poświęcone były rozważaniu następujących spraw: dystrybucji, prawnej sytuacji spółek zagranicznych, podwójnemu opodatkowaniu i kartelom międzynarodowym. Ze strony polskiej, w komisji do spraw dystrybucji brał udział w dyskusji **dyr. Jakubowski,** który przedstawił zagadnienie spółek udziałowych. Wywody dyr. Jakubowskiego wzbudziły żywe zainteresowanie. W komisji spółek przemawiał dyrektor **Waschko,** a w sprawie podwójnego opodatkowania **dyr. Zand.** W komisji kartelowej **p. Kielski** omawiał zagadnienie stosunku międzynarodowych porozumień gospodarczych do ingerencji Państwa, jak również omówił ich funkcje jako czynnika gospodarki planowej, podkreślając konieczność uwzględnienia w tym zakresie interesów krajów konsumcyjnych i sprawiedliwego podziału surowców.

Popołudniowe posiedzenie plenarne poświęcone było zagadnieniu gospodarki planowej.

Poza tym na posiedzeniu Zarządu Międzynarodowej Izby Handlowej wybrano nowego prezydenta Izby na okres 1937-38 r. w osobie **Mr. J. Watsona,** znanego przemysłowca amerykańskiego.

Na zaproszenie grupy japońskiej postanowiono następny kongres w 1939 r. odbyć w Tokio.

W dalszym ciągu obrad przemawiali następujący mówcy polscy: **prof. Feliks Młynarski** mówił na temat polityki pieniężnej. W dyskusji nad zagadnieniem polityki handlowej przemawiał **prof. Tepka,** zaznaczając, że w dążeniu do liberalizmu w wymianie międzynarodowej należy rozróżnić położenie krajów zasobnych w surowce, kapitały i wierzytelności i krajów, osłabionych przez kryzys lub trudności demograficzne, względnie dorabiających się. Kraje zasobne winny pierwsze wejść na drogę liberalizmu i ze swej strony umożliwić krajom drugiej grupy stopniowe przystosowanie do liberalnej polityki handlowej. **Dr. Battaglia** w dyskusji nad polityką finansową podkreślił konieczność przywrócenia zaufania do stałości warunków politycznych, jako istotnego elementu swobodnego obrotu kapitałów, zwłaszcza inwestycyjnych. W dalszym ciągu dyskusji nad dystrybucją, **poseł Sikorski** omówił kwestię reglamentacji dostępu do zawodu kupieckiego, a naczelnik **Chodorowski z Min. Oświaty** omówił problem szkolnictwa zawodowego w Polsce.

Prezes delegacji polskiej p. **Bogusław Herse** przewodniczył jednemu z posiedzeń komisyjnych, poświęconych sprawie dystrybucji. Delegację polską podejmowała śniadaniem Niemiecko-Polska Izba Handlowa.

W końcowym stadium prac Kongresu Międzynarodowej Izby Handlowej w Berlinie, zanotować należy liczne wystąpienia delegatów polskich. I tak np. w komisji polityki handlowej, przemawiał **dr Battaglia,** podkreślając, że warunkiem powrotu do liberalizmu gospodarczego jest powrót ruchu kredytów międzynarodowych i otwarcie rynków eksportowych. Na posiedzeniu komisyjnym, poświęconym kwestii legalizacji dokumentów przewodniczył **p. Kuratowski;** w komisji propagandy gospodarczej **p. Jabłowski** poparł projekt utworzenia przez Międzynarodową Izbę Handlową rady propagandowej, celem zwalczania nielegalnych metod w propagandzie i złożył projekt porozumienia się Międzynarodowej Izby Handlowej z kontynentalnym związkiem reklamy w Paryżu, celem skoordynowania tych instytucyj.

Przychylne stanowisko tutejszych władz skarbowych

w odniesieniu do aktywności prywatnych placówek gospodarczych.

Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu wydał z datą dn. 24 czerwca br. Nr. II-5/1/58/37 okólnik do podległych mu Urzędów Skarbowych, polecający otoczyć wyjątkową opieką i życzliwością wszystkich płatników, którzy wykazują w prowadzeniu przedsiębiorstwa należytą aktywność.

Treść okólnika, który przez sfery gospodarcze niewątpliwie przyjęty zostanie z wielkim zadowoleniem, brzmi jak niżej:

„Główną troską polityki Rządu Polskiego w chwili obecnej jest utrwalenie życia gospodarczego na wyższym poziomie.

Dobitnym wyrazem nastawień Rządu w tym kierunku są zwłaszcza enuncjacje pana wicepremiera i ministra Skarbu, wygłaszane na temat zagadnień gospodarczych.

Do podstawowych momentów realizacji tej polityki należy w pierwszym rzędzie pobudzenie aktywności przedsiębiorcy prywatnego.

Pamiętać jednak należy, że przedsiębiorca ten pomimo pomyślniejszych warunków ekonomicznych i wytężonej ze swej strony inicjatywy — częstokroć niema jeszcze możności zupełnego wykorzystania obecnej sytuacji gospodarczej wobec poderwania podstaw dynamiki jego przedsiębiorstwa skutkami kryzysu gospodarczego.

Niemniej jednak obecna sytuacja gospodarcza, dzięki zapobiegliwości i rzutkości szeregu aktywnych jednostek, umożliwia już w chwili obecnej zwiększanie rentowności prowadzonych przez nich przedsiębiorstw.

W odniesieniu do tych jednostek, jako jednostek najbardziej społecznie i ekonomicznie korzystnych, polityka władz skarbowych powinna mieć charakter szczególny, dający możność dalszego rozwoju i podniesienia rentowności ich przedsiębiorstw.

Jeżeli więc rozwój tych przedsiębiorstw wyraża się czy to w postaci zeznawania większych obrotów lub dochodów, osiąganych oczywiście w wyniku zdrowej polityki kupieckiej, czy to w formach zwiększenia ilości zatrudnionych pracowników, rozszerzenia rynków zbytu towarów, inicjowania eksportu, podejmowania prac inwestycyjnych celem rozbudowy warsztatów pracy itp. — wówczas Urzędy Skarbowe winny w od-

niesieniu do tej kategorii przedsiębiorstw stosować szczególny rodzaj polityki.

Wyrazem tak pojętej polityki będzie np.:

a) jaknajszersze wykorzystywanie uprawnień dotyczących odraczania i rozkładania zaległości na dogodne raty;

b) liberalniejsze traktowanie wniosków o umorzenie zaległości z lat ubiegłych, jeżeli rzeczywiście ulga w tej formie przyczyni się do podniesienia rentowności i aktywności przedsiębiorstwa;

c) w przypadku prowadzenia ksiąg handlowych, pomijać przy ich ocenie uchybienia natury formalnej;

d) natychmiastowe załatwienie wszelkich wnoszonych podań, przy czym podania o odroczenie terminów składania dowodów lub o przywrócenie przeoczonych terminów należy załatwić bezwarunkowo przychylnie.

Powyższe sposoby stosowania szczególnej polityki fiskalnej w odniesieniu do omawianej kategorii płatników przytaczam przykładowo, co nie wyklucza w konsekwencji możliwości stosowania innych posunięć zmierzających do otoczenia aktywnych jednostek należytą opieką i życzliwą atmosferą.

W odniesieniu natomiast do płatników, którzy mimo przejawiającej się poprawy gospodarczej wykazują niższe dochody lub obroty aniżeli osiągnięto w latach gorszej koniunktury — polityki wspomnianej stosować nie należy.

Jak zdołałem dotychczas stwierdzić, wiele firm w okręgu Izby Skarbowej, które wykazały za rok ubiegły niższe obroty, powstrzymało się w roku bieżącym od prowadzenia ksiąg lub nie złożyło zeznań o dochodzie na rok podatkowy 1937 lub złożyło, wykazując w nich znaczną obniżkę dochodów.

W odniesieniu do tej kategorii płatników Urzędy Skarbowe winny wdrażać szczegółowe dochodzenia celem wypczerpującego ustalenia przyczyn, dla których bieg interesów ich przedsiębiorstw układa się odmiennie od kształtujących się warunków gospodarczych.

Należy mieć jednak na uwadze, że działalność przedsiębiorstwa prywatnego zależy od szeregu zjawisk specjalnych, które efekt działalności rozwijającej się nawet placówki mogą przedstawić ujemnie.

Do przypadków takich należą np. klęski żywiołowe, klęski rodzinne, nowo powstała silniejsza finansowo konkurencja itd.

W tych warunkach nawet pomimo rzutkości i aktywności płatnika rezultat działalności jego przedsiębiorstwa może wypaść odwrotnie od kształtujących się warunków gospodarczych.

Pozbawienie takiego przedsiębiorstwa należytej opieki ze strony władz skarbowych przyczyni się niewątpliwie do jego dalszego upadku, jakkolwiek umiejętnie stosowana w danej chwili polityka fiskalna może być bezpośrednim powodem zrównoważenia i tak pożądanego podniesienia rentowności przedsiębiorstwa.

Polecam przeto Panom Naczelnikom (Kierownikom) Urzędów Skarbowych zwrócenie szczególnej uwagi na wszelkie przejawy dowodzące o wzroście aktywności i rentowności przedsiębiorstw prywatnych i otoczenia tych jednostek wyjątkową opieką i życzliwością".

Skarb. - Finanse

Wyjaśnienia w sprawie umarzania zaległości podatkowych.

Ponieważ miały miejsce wypadki, że postanowienia o umorzeniu zaległości podatkowych na podstawie art. 123 i 213 ordynacji podatkowej, bądź na podstawie ustawy z dnia 10. 3. 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno-prawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. nr. 50/1935, poz. 336) — podawane były do wiadomości płatników bez uprzedniego sprawdzenia, czy w stanie zaległości nie zaszły w międzyczasie zmiany, mogące — w związku z dokonanym umorzeniem — spowodować nadpłatę na koncie płatników, Min. Skarbu okólnikiem z dnia 22. 6. 1937 r. L. D. V 5947/I37 zarządziło, co następuje:

1) zawiadomienia o postanowieniach Min. Skarbu lub Izby Skarbowej, umarzających na prośby płatników zaległości podatkowe, powinny być doręczane po uprzednim dokładnym sprawdzeniu, czy w międzyczasie na koncie płatnika nie zaszły zmiany w stanie zaległości bądź na skutek dokonanych wpłat, bądź też poczynionych odpisów;

2) w przypadkach, gdy faktyczny stan zaległości, które są przedmiotem umorzenia, uległ w międzyczasie zmianie, należy przed doręczeniem płatnikowi odnośnego postanowienia zwrócić je właściwej władzy, celem zmiany tego postanowienia.

Powyższe zarządzenie nie dotyczy umorzeń na skutek klęsk żywiołowych, w tych bowiem przypadkach fakt uiszczenia przez płatnika należności podatkowej, która następnie została całkowicie lub częściowo umorzona w trybie §§ 124—126 rozporządzenia z dnia 31. 3. 1937 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 32/1937, poz. 250) — pomijając, że nie może wpływać na prawo ulgi z mocy powołanych przepisów — nie pociąga za sobą uchylenia postanowienia o umorzeniu tej należności.

Zarazem Min. Skarbu poleciło, aby wykazy zaległości, dołączane przez urzędy i Izby Skarbowe do wniosków o umorzenie zaległości podatkowych, zawierały klauzulę, stwierdzającą, że proponowane do umorzenia zaległości pochodzą z wymiarów prawomocnych.

Umorzenie ubocznych należności skarbowych.

Niejeden z płatników podatkowych doświadczył na sobie głęboko zakorzenionej i rozpowszechnionej praktyki organów egzekucyjnych, polegającej na ściąganiu kosztów egzekucyjnych nawet wtedy, gdy były dowody, że zaległość podatkowa nie istniała. Miało to miejsce w tych nierzadkich przypadkach pomyłek w księgowaniu, w których organa wszczynały egzekucję bez podstawy prawnej, t. j. w chwili, w której dłużnik mógł się wykazać posiadaniem pokwitowania na uiszczenie podatków.

Jeszcze częściej objawiało się niezgodne ze stanem prawnym stanowisko władz w zakresie obciążania płatników kosztami egzekucyjnymi, w tych licznych wypadkach, w których przeciw podatnikowi wdrożono egzekucję, ponieważ płatnik zwlekał z zapłatą dlatego, że obciążono go nieprawnie obowiązkiem podatkowym i że przeciw wymiarowi wniósł odwołanie.

Otóż mimo uchylenia wymiaru na skutek odwołania, władze nie umarzały kosztów egzekucyjnych. Dopatrywały się one uzasadnienia takiego stanowiska w zasadzie prawnej, przyjętej w naszym ustawodawstwie mianowicie, że „odwołanie nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku". Z tej zasady wysnuwały władze

wniosek, że wymierzony w I instancji podatek, względne związana z nim należność uboczna (egzekucyjna), staje się definitywną „należnością“ i musi być przez płatnika bez względu na wynik postępowania odwoławczego uiszczona.

Obecnie wyjaśnia tę sprawę definitywnie — i to na korzyść tezy, bronionej przez płatników, wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 10. 2. 1937 r. (l. rej. 9858/34). Zasada prawna przez powyższy Sąd ogłoszona brzmi:

„Umorzenie należności podatkowej z tytułu braku obowiązku podatkowego obejmuje z samego prawa wszystkie należności uboczne, związane z tą należnością“.

Skoro zatem uchylenie wymiaru i zwolnienie płatnika od obowiązku podatkowego stwierdza, że płatnik ten jest w danym roku odnośnie danego podatku „zobowiązanym“, i że z tego tytułu Skarbowi od niego nie przypadała ani nie przypada żadna „należność“, ustaje tym samym prawo władzy egzekucyjnej do pobrania, wzgl. zatrzymania pobranych kosztów egzekucyjnych.

Art. 125 Ordynacji Podatkowej stanowi, że sumy, nadmiernie lub niezależnie wpłacone w podatkach, dodatkach, odsetkach od zaległości, grzywnach i kosztach egzekucyjnych, powinny być zaliczone na poczet innych płatnych należności płatnika, a w ich braku — zwrócone gotówką. Nadpłaty oprocentowuje się w stosunku 4 od sta rocznie.

Ponieważ przepisy Ordynacji Podatkowej nie ograniczają w czasie prawa dochodzenia roszczeń o zwrot niesłusznie pobranych należności z tytułu niesłusznie pobranych kosztów egzekucji, przeto istnieje prawna możność upominania się w każdym czasie o zwrot gotówkowy lub zaliczenie na poczet bieżących podatków, kosztów nieprawnie pobranych. Pisemne wnioski o zwrot wolne są od opłaty stemplowej po myśli art. 142 17 ustawy stemplowej.

Zmiana rozporządzenia w postępowaniu władz skarbowych.

W Dzienniku Ustaw R. P. z dnia 14 czerwca 1937 roku nr. 43, poz. 340, ukazało się Rozporządzenie Rady Ministrów, które wprowadza zmiany w postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych. Rozporządzeniem tym wprowadzono w życie instytucję wierzycieli zastępczych, rozszerzono kompetencję urzędów skarbowych, nałożono na władze publiczne wzgl. instytucje obowiązek doręczania upomnień przed wszczęciem egzekucji, oraz wprowadzono zmiany w opłatach za upomnienia, za pobranie należności przez organ egzekucyjny, za dokonanie zajęcia, za rozpisanie licytacji i za przeprowadzenie licytacji. Zmiany w opłatach są dwojakiego rodzaju, dla należności mniejszych przeprowadzono obniżkę, a dla należności wyższych podniesiono opłaty. Poniżej podajemy tabelę kosztów upomnienia obecną w porównaniu z kosztami dawniejszymi.

Należności w złotych		Koszty upomnienia w złotych	
		obecnie	dawniej
ponad	do		
—	5	0,25	1,50
5	20	0,50	
20	50	0,75	
50	300	1,00	
300	600	1,50	
600	1000	3,00	1,55 — 2,50
1000	1500	4,50	2,65 — 3,75
1500	2000	6,00	3,90 — 5,00
2000	2500	7,50	5,25 — 6,25
2500	3000	9,00	6,50 — 7,50
3000	4000	12,00	7,75 — 10,00
4000	5000	15,00	10,00
5000	—	20,00	

Co do zmiany opłat, z jednej strony z zadowoleniem przyjąć należy obniżkę, z drugiej jednak strony uważamy, że podwyższenie kosztów np. za upomnienia przy należnościach ponad 300 zł jest stanowczo za wysokie.

Zmiana rozporządzenia o opłatach stemplowych od zapalniczek.

Rozporządzeniem ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. Dz. U. R. P. nr. 48, poz. 376, obniżono opłatę monopolową od zapalniczki zwykłej kieszonkowej ze zł 10,— na 1,— zł, od zapalniczki ściennej lub stołowej ze zł 25,— na zł 3,—, oraz obniżono podatek od zapalniczki ze złota lub srebra ze zł 20,— na zł 5,—. Rozporządzenie to utrzymuje w mocy zakaz sprzedaży, nabywania oraz posiadania zapalniczek niezaopatrzonych w znaczek podatkowy zarówno w obrocie handlowym, jak i na osobisty użytek.

Na dowód uiszczenia opłaty podatkowej lub monopolowej kasy urzędów skarbowych będą zaopatrywały zapalniczki w znaczki podatkowe. Każda osoba może zgłosić do oestemplowania tylko jedną zapalniczkę na użytek osobisty. Osoby posiadające zapalniczki na osobisty użytek niezaopatrzone w znaczek podatkowy obowiązane są zgłosić je w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia, t. zn. do dnia 1 października b. r.

Zniżka stopy procentowej od wkładów w instytucjach kredytowych.

Banki prywatne w związku ze zwiększoną płynnością gotówki na rynku pieniężnym, uchwaliły dokonać

obniżenia odsetek, płaconych od wkładów w granicach od pół do 1 proc. Dokonana zostanie również obniżka stopy procentowej od wkładów w P. K. O., bankach państwowych, komunalnych kasach oszczędności oraz w spółdzielniach kredytowych.

P. K. O. obniża stawki płacone od wkładów na książeczki oszczędnościowe z 4 na 3 i pół proc., Bank Gospodarstwa Krajowego i Państwowy Bank Rolny obniżają swe stawki od pół do 1 proc.

Minister Skarbu podpisał już rozporządzenie, w którym najwyższa granica odsetek od wkładów i innych lokat pieniężnych dla niektórych większych kas komunalnych, Galicyjskiej Kasy Oszczędności, Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, Ukraińskiej Szczadnyci w Przemyślu i Krajowej Kasy Pożyczkowej w Poznaniu, ustalona została na 5 proc. w stosunku rocznym, dla mniejszych zaś kas komunalnych, w których suma wkładów nie przekracza 500 tys. zł, spółdzielni kredytowych i gminnych kas oszczędności na 5 i pół proc. w stosunku rocznym. Dodać należy, że wkłady na książeczki oszczędnościowe w większych kasach komunalnych, oprocentowane będą tylko na 4 proc.

Obniżki stopy procentowej, wprowadzone powyższym rozporządzeniem, wchodzą w życie z dniem 1 sierpnia r. b., a w odniesieniu do wkładów i innych lokat pieniężnych (za wypowiedzeniem) złożonych przed dniem 1 sierpnia r. b., po upływie terminu umowy.

Oczekiwać należy, że obniżka stopy procentowej od wkładów skieruje w większym niż dotychczas stopniu zainteresowanie publiczności na rynek walorów. Dowodem tego zainteresowania jest reakcja giełdy warszawskiej, która na obniżkę oprocentowania odpowiedziała silną zwyżką kursów papierów procentowych, zarówno prywatnych jak i publicznych.

Sprawy socjalne.

Zaliczenie oddziału zakładu pracy do kategorii niebezpieczeństwa przez Z. U. S.

Zakład hurtowej sprzedaży jednej z fabryk poznańskich mieszczący się w Katowicach, został zawiadomiony przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Chorzowie o zaszeregowaniu do kategorii niebezpieczeństwa według tego samego przydziału, któremu podlega główny zakład pracy w Poznaniu.

Po przeprowadzonych konferencjach z biurem Związku Fabrykantów, fabryka wysłała zażalenie na orzeczenie Z. U. S-u do Wyższego Urzędu Ubezpieczeń w Katowicach. Wyższy Urząd Ubezpieczeń rozstrzygnięciem L. dz. U. 108/35 z dnia 26 maja 1937 r. zniósł orzeczenie Z. U. S.-u i przywrócił moc poprzedniemu orzeczeniu zaliczeniowemu, podając nast. powody:

„Zapatrywania pozwanego Z. U. S-u, że katowicki zakład pracy żałącej się firmy należy zaliczyć w tej samej grupie i pozycji do tej samej kategorii i klasy, co poznański zakład pracy tej firmy, gdyż oba te zakłady stanowią jedną całość o składzie normalnym, W. U. U. nie mógł podzielić. Wyższy Urząd Ubezpieczeń nie uznaje normalnego składu między wspomnianymi zakładami, zbyteczne bowiem dowodzić, że katowicki skład sprzedaży hurtowej produktów fabryki poznańskiej tejże firmy do normalnego ruchu dotyczącej fabryki nie jest potrzebny, gdyż klienci, zaopatrujący swoje zapotrzebowanie w składzie katowickim, mogliby zaopatrywać zapotrzebowanie to wprost w poznańskiej fabryce.

Skład katowicki jest tedy osobnym zakładem pracy i jako taki winien być zaliczony osobno, a mianowicie tak, jak go pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył poprzednio.“

Niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę.

Pracodawcy służy prawo niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę z ważnych przyczyn w myśl Rozporządzenia Prezydenta z dnia 16. III. 1928 r. Dz. U. R. P. nr. 35, poz. 323, art. 32 pkt. a—h. W punkcie „d“ czytamy, że niezwłoczne rozwiązanie umowy może nastąpić „w razie niezachowania przez pracownika istotnych warunków umowy o pracę“.

Gdy strony uczyniły obowiązek wyłącznie osobistego dozorowania przez pracownika magazynu istotnym warunkiem umowy, niezachowanie przez pracownika tego warunku może stanowić ważną przyczynę do niezwłocznego rozwiązania umowy, chociażby pracodawca nie poniósł wskutek tego szkody, ustawa bowiem nie wymaga, aby niezachowanie warunków umowy wywołało ujemne skutki. (Z orzeczenia Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 18. II. 1937 r. Nr. C. II. 2480/36).

Handel zagraniczny.

Wielka konferencja eksportowa.

Nawiązując do naszej notatki („Życie Gospodarcze“ str. 127) podajemy w krótkim zarysie przemówienie p. dr R. Battaglii, który poza wysunięciem szeregu tez z zakresu swojego referatu skrytykował bardzo ostro praktykowaną u nas metodę wszelkiego rodzaju narad rządu ze sferami gospodarczymi, z których następnie wynika nic albo bardzo niewiele — wobec tego, że nikt się nie troszczy o wykonanie zaleceń tych narad, nawet takich, które zostały uznane przez czynniki rządowe za zupełnie uzasadnione. Najracjonalniejsze sugestie giną następnie w puszczy komórek urzędniczych, z których każda uważa się za państwo i w których się roi od „zweifelmeierów“ i schwierigkeitsmacherów“. Jedynym racjonalnym sposobem uzdrowienia stosunków w danych dziedzinach byłoby, gdyby po każdej takiej naradzie zostały ustanowione dla poszczególnych tematów komisje egzekutywne o nielicznym składzie ze sfer urzędniczych i gospodarczych, które to komórki byłyby wyposażone w daleko idące pełnomocnictwa co do wydawania zarządzeń wykonawczych, a w razie potrzeby będą mogły takie zarządzenia uzgadniać bezpośrednio z odnośnymi Ministrami.

Przemówienie Dr Battaglii zostało entuzjastycznie przyjęte przez wszystkich zebranych, przy czym oklaski padły także z ławy ministerialnej.

Zamykając obrady konferencji eksportowej p. minister Roman oświadczył, że wniosek Dr Battaglii zrealizuje. Na zakończenie swego przemówienia p. minister Roman powiedział:

„Mogę jednak już dziś Panów zapewnić, że tak jak i przy opracowywaniu tych postulatów, tak tym bardziej i przy ustalaniu sposobu ich realizacji będę dążył do ścisłej współpracy nie tylko z samorządem gospodarczym, ale i z bezpośrednio zainteresowanymi sferami gospodarczymi.

„Uważam bowiem za wysoce pożądane, aby zainteresowane czynniki życia samorządowego i społeczno-gospodarczego wzięły udział nie tylko w fazie stawiania

problemów, ale i w fazie ich realizowania przez czynniki administracji państwowej.

P. Dr Battaglia zaproponował stworzenie specjalnej komisji dla wprowadzenia w życie wyników naszych obrad. Przyjmuję ten wniosek i zwrócę się do Panów ministrów resortów gospodarczych, aby delegowali swych przedstawicieli do prac, jakie zostaną podjęte w mym Ministerstwie nad dokładnym rozpatrzeniem wszystkich wniosków, zgłoszonych w toku obrad, a zwłaszcza nad sposobem ich realizacji. Nie wątpię, że w toku tych prac odegra bardzo poważną rolę powołana ostatnio do życia Rada Handlu Zagranicznego, z którą będę chciał ściśle współpracować także nad realizacją omawianych tu problemów.

Utworzenie Komitetu Traktatowego Rady Handlu Zagranicznego.

W związku z utworzeniem Rady Handlu Zagranicznego, jako instytucji skupiającej w całości akcję samorządów i organizacyj gospodarczych w zakresie organizacji i administracji handlu zagranicznego, zaszła potrzeba reorganizacji istniejącej obecnie Rady Traktatowej samorządów organizacyj gospodarczych, a w szczególności przekształcenia jej na przewidziany statutowo Komitet Traktatowy Rady Handlu Zagranicznego.

W związku z tym odbyło się w dn. 1 b. m. w siedzibie Warszawskiej Izby Przemysłowo - Handlowej zebranie Rady Traktatowej pod przewodnictwem prezesa Rady dr Pawła Minkowskiego. Nowo-utworzony Komitet Traktatowy, po ukonstytuowaniu się, dokonał wyboru swego prezydium w następującym składzie: prezes dr Paweł Minkowski, wiceprezesi — pp.: Kazimierz Fudakowski, dr Feliks Maciszewski, prezes Izby Przemysłowo - Handlowej w Łodzi, oraz Edmund Trepka, dyr. naczelny Związku Przemysłu Chemicznego R. P. Jeden mandat wiceprezesa Komitetu na razie nie został obsadzony. Zarezerwowano go dla reprezentanta samorządu rolniczego, który dodatkowo będzie wyznaczony.

Na zebraniu, które uznane zostało za pierwsze posiedzenie Komitetu Traktatowego, omówiono metody pracy, postanawiające nadal utrzymać metody stosowane dotychczas przez Radę Traktatową.

Możliwości eksportowe.

Bliższe informacje w poniższych sprawach uzyskać mogą zainteresowani eksporterzy w Państwowym Instytucie Eksportowym. Przy zgłoszeniu należy powołać się na odnośny numer. Firmy, które nie pozostawały dotychczas w bliższym kontakcie z Instytutem, winny nadesłać jednocześnie swe referencje.

R ó ż n e. Firma w Singapore z biurem zakupów w Paryżu, interesuje się importem z Polski nast. artyk.: żarówek elektr., konserw warzywnych, sera, kleju, wyr. szklanych, kosmetycznych, szynek w puszkach, towarów tekstylnych, materiałów nieprzemakalnych na płaszcze, papieru. E/17222/3B/H.

R ó ż n e. Firma agenturowa w Afryce Połudn. zamierza importować z Polski liczne artykuły branży metalowej, drzewnej, włókiennicz., szklanej. E/16557/3B/H.

R ó ż n e. Poważna firma agenturowa w San Jose (Costa Rica) z dobrymi referencjami interesuje się importem z Polski materiałów włókienniczych, metalowych, ceraty, guzików, konserw mięsnych i ołówków. E./17640/21/H.

C h e m i k a l i a. Poważna firma amerykańska pragnie nawiązać kontakt z poważnymi polskimi fabrykami, celem importu różnych chemikalij, m. in. środków do zwalczania pasożytów i szkodników do Stanów Zjednoczonych. P/17521/47/Tc.

G o t o w e u b r a n i a d a m s k i e, b e r e t y, k a p e l u s z e i p a s t a d o o b u w i a. Są możliwości eksportu do Indyj Brytyjskich wyżej wymienionych artykułów. P/15958/3B/Łuk.

Transport.

Przewozy na P. K. P. w maju 1937 r.

Jak podaje tygodnik „Polska Gospodarcza“ (nr. 27 z dnia 3 bm.) przeciętny dzienny ładunek ogółu przewozów w maju br. z majem ub. r. wzrósł o 2027 wag. (18,1%), naładunek w kraju wzrósł w tym samym okresie czasu przeciętnie dziennie o 1505 wag. (14,5%), a naładunek przesyłek handlowych — o 1629 wag. (17,2%).

Wzrost przewozów zanotowano we wszystkich komunikacjach. Przeciętny dzienny wzrost przewozów wynosił w miesiącu sprawozdawczym w stosunku do tego samego miesiąca w 1936 r.: w komunikacji wewnętrznej 1 048 wag. (12,5%), przy wywozie przez granice lądowe i porty polskiego obszaru celnego 457 wag. (23,1%) przy przyjęciu od kolei zagranicznych 21 wag. (14,5%) i w komunikacji tranzytowej 411 wag. (80,6%; naładunek na terenie W. M. Gdańska wzmógł się o 90 wag. (45,7%). Na uwagę zasługuje utrzymanie się wysokiego tonażu w przewozach tranzytowych.

Wzrost obrotów portu gdyńskiego.

Obroty towarowe portu gdyńskiego za czerwiec r. b. wyniosły rekordową liczbę 828.516,7 ton wobec 730.828,1 ton w maju, z czego na obrót zamorski przypada (w tonach — w nawiasach dane za maj r. b.): 813.009,6 (716,161,3); z ostatniej liczby na przywóz przypada 177,939, (157.855,1) a na wywóz 635.069,8 (553.306,2).

Ogólne obroty towarowe w porównaniu z czerwcem r. ub. wykazują wzrost o 46,7 proc. Poprzednim miesiącem rekordowego obrotu towarowego był kwiecień r. b. — łączny obrót towarowy wynosił wówczas 819.445,9 ton.

Targi i Wystawy.

Targi Wołyńskie w roku bieżącym.

Tegoroczne VIII z kolei Targi Wołyńskie w Równem odbędą się w okresie od 12—26 września. Już obecnie stwierdzić można, iż przejdą one pod znakiem wielkiego ożywienia i dużych obrotów handlowych. Symptomem przyszłego ożywienia jest napływ zgłoszeń, liczba których nieustannie wzrasta. Udział swój w przyszłych Targach Wołyńskich zapowiedział już szereg poważnych firm z najrozmaitszych miast Polski.

Jak podkreślić należy, Targi Wołyńskie interesują żywo przemysł i handel wielkopolski, które pod egidą Izby Przemysłowo-Handlowej zamierzają wystąpić na tegorocznych Targach w jednym z reprezentacyjnych pawilonów, przy czym nie wykluczona jest możliwość budowy przez wymienioną Izbę własnego pawilonu na Targach.

Przemysł i Handel Wielkopolski, szukając terenów dla swej ekspansji, są niezwykle zainteresowane możli-

wościami, jakie dałyby się osiągnąć na Wołyniu i całych Kresach Wschodnich za pośrednictwem Targów Wołyńskich.

Spodziewany jest udział w VIII. Targach Wołyńskich, samorządów terytorialnych i gospodarczych Wołynia, już dzisiaj udział swój zgłaszających.

Zobrazowanie dorobku tych samorządów, informując szeroki ogół o życiu gospodarczym Wołynia, da możność interesującym się regionem wołyńskim i jego właściwościami sferom kupiectwa Polski Zachodniej do realizacji swoich zamierzeń handlowych na terenie, bardzo bogatym w perspektywy.

Bardzo liczne zjazdy, m. in. Zjazd Związku Kupców Polskich, sprzyjać będą niewątpliwie masowemu przybyciu na tę imprezę, gdzie żywe są jeszcze tradycje wspaniałych kontaktów dubieńskich, osób ze wszystkich stron Polski.

Otwarcie VIII. Targów Wołyńskich w Równem odbędzie się w **niedzielę, 12 września, zamknięcie w niedzielę, 26 września.**

Zgłoszenia przyjmuje Dyrekcja Targów Wołyńskich — Równe, Zarząd Miejski.

Przybywający na Targi będą mieli możność wykorzystania zniżek kolejowych, które udzielone zostaną przez Ministerstwo Komunikacji. Przewidziane są zniżki w wysokości 75 proc. tar. kol. w drodze powrotnej.

Ułatwienia dewizowe dla wyjeżdżających na wystawę paryską.

Biuro Komisji Dewizowej zawiadamia, że Komisja Dewizowa zezwoliła Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu oraz upoważnionym przez Instytut bankom dewizowym na sprzedaż w czasie od 1 czerwca do 30-go listopada 1937 r. osobom, nie będącym cudzoziemcami i legitymującym się paszportami zagranicznymi, zaopatrzonymi nadrukiem: „Wystawa Międzynarodowa w Paryżu 1937“, oraz na przyznawanie tym osobom prawa wywozu do Francji czeków Polskiego Instytutu Rozrachunkowego na Banque Franco-Polonaise w Paryżu — do wysokości frs. 1.200, przy wyjazdach zaś grupowych frs. 800 na każdą wyjeżdżającą osobę i na każdy pełny tydzień pobytu. Szczegółowe przepisy co do sprzedaży wyda Polski Instytut Rozrachunkowy.

Ponadto każda z wyjeżdżających osób, korzystająca z powyższego zezwolenia, może wywieźć bez specjalnego zezwolenia krajowe lub zagraniczne środki płatnicze do równowartości kwoty zł 30,—.

Osoby, legitymujące się paszportami zagranicznymi, zaopatrzonymi nadrukiem: „Wystawa Międzynarodowa w Paryżu 1937“, nie mogą poza oznaczoną wyżej kwotą zł 30 korzystać z uprawnień, zawartych w paragrafie 12 Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. ani z prawa nabycia zagranicznych środków płatniczych do wysokości równowartości zł 200 na jeden paszport.

Zamknięcie Targów Gdyńskich.

W niedzielę dnia 4 bm. nastąpiło zamknięcie Targów Gdyńskich. Targi wzbudziły w tym roku duże zainteresowanie. Według dotychczasowych obliczeń Targi Gdyńskie zwiedziło przeszło 20 tysięcy osób. Program tegorocznych Targów obejmował dział budowlany, budowy dróg, połączony z motoryzacją, przemysłu rybnego i rybackiego, propagandy turystyki i regionalnego przemysłu kaszubskiego, wreszcie dział ekspansji morskiej i dział uprzemysłowienia Gdyni. Transakcje dokonane na tegorocznych Targach są bardzo poważne, przy czym najpoważniejsze notuje dział motoryzacyjny, gdzie obrót wynosił ca. 192.000 zł.

Bardzo ważnym działem, aczkolwiek bez charakteru targowego, było stoisko uprzemysłowienia Gdyni. Wykazało ono w bardzo przejrzysty sposób, które przemysły w Gdyni mają szanse rozwoju. Można wywnioskować, że dzięki wywołanemu przez to stoisko zainteresowaniu, Gdynia może liczyć na przyrost zakładów przemysłowych.

W ogólnym bilansie Targi dobrze zapisały się w życiu Gdyni, stwarzając podstawy do wzmożenia obrotów w mieście portowym i na wybrzeżu.

Różne.

Pierwszy kurs dla agentów handlowych w Poznaniu.

W końcu czerwca b. r. zamknięto I kurs dla agentów handlowych utworzony staraniem Poznańskiego Komitetu Obywatelskiego Kursów Handlowych pod przewodnictwem prokuratora Sądu Apelacyjnego p. Dr Franciszka Koniecznego. Wysoka liczba zgłoszeń, wyrażająca się cyfrą 147 kandydatów świadczy dobitnie o potrzebie takiego kursu. Program kursu zarówno pod względem przedmiotów wykładowych jak i wykładowców uzyskał aprobatę Kuratorium Okręgu Szkolnego Poznańsko-Pomorskiego oraz Ministerstwa Oświaty. Kurs ten ukończyło 88 słuchaczy. Przewodniczącym Rady Administracyjnej był prezes Związku Fabrykantów p. Franciszek Maciejewski, a przewodniczącym Rady Pedagogicznej dyrektor Gimnazjum Kupieckiego p. Jan Ligocki.

W jesieni r. b. ma nastąpić otwarcie drugiego takiego kursu.

Skrzynki do listów muszą się znajdować na parterze.

Na mocy rozporządzenia ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1937 r., Dz. U. R. P. nr. 47, poz. 363, w domach o więcej niż dwóch kondygnacjach powinny być urządzone skrzynki listowe dla doręczenia mieszkańcom korespondencji listowej.

Skrzynki powinny być umieszczone na parterze, w bramach lub sieniach, w miejscu łatwo dostępnym, oświetlonym i zabezpieczonym przed opadami atmosferycznymi.

Powinny one być podzielone na skrytki o wymiarach, wynoszących co najmniej 30 × 23 × 8 cm.

Dla każdego samoistnego mieszkańca powinna być urządzona osobno skrytka. Ponadto powinna być urządzona skrytka dla zwracanej korespondencji. Każda skrytka powinna być zamykana oddzielnie i posiadać otwór do wrzucania korespondencji. Zamki skrytek w skrzynkach, znajdujących się na jednej działce lub nieruchomości, powinny być różne. Drzwiczki skrytek powinny posiadać uchwyty, służące do założenia kartek z nazwiskami lokatorów.

Ulgi w opłatach paszportowych.

W dn. 9 czerwca ogłoszono rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych o upoważnieniu wojewodów i komisarza rządu na m. st. Warszawę do przyznawania ulg w opłatach paszportowych oraz całkowitego zwalniania od tych opłat.

Rozporządzenie to przenosi z dn. 9-ym czerwca uprawnienia ministra spraw wewnętrznych do przyznawania ulg i zwolnień od opłat paszportowych w przypadkach określonych ustawą o paszportach z dnia 14-go lipca 1936 r. — na wojewodów i komisarza rządu na m. st. Warszawę (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 334).

Rozwiązanie porozumień kartelowych w przemyśle szklanym.

Orzeczeniem ministra Przemysłu i Handlu rozwiązano z dniem 26 czerwca r. b. pięć porozumień kartelowych w przemyśle szklanym.

Porozumienia te regulowały produkcję, zbyt, ceny i warunki sprzedaży szkła okiennego i szybowego prasowanego.

We wszystkich rozwiązanych umowach kartelowych dominującym kontrahentem była Belgijska Spółka Akcyjna Południowo - Polskich Hut Szklanych w Warszawie, której zarząd główny znajduje się w Brukseli.

Praktyki wakacyjne dla studentów

Ministerstwo W. R. i O. P. ukończyło prace nad rozdziałem praktyk wakacyjnych dla młodzieży akademickiej i zwróciło zatwierdzone wykazy kandydatów szkołom, które zawiadomią o wyniku przydziałów studentów oraz pracodawców.

Ogółem w r. b. rozdzielono 3.869 praktyk, czyli o blisko tysiąc więcej niż w roku ub. Praktyki trwają od 1—3 miesięcy i są przeważnie płatne. Wynagrodzenie waha się przeciętnie od 50 do 150 zł miesięcznie w zależności od rodzaju pracy i zaawansowania praktykanta w studiach.

W sprawie rozporządzenia o kosmetykach

W Dzienniku Ustaw R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. ukazało się rozporządzenie Ministerstwa Opieki Społecznej, odraczające wejście w życie rozporządzenia o dozorze nad wyrobem i obiegiem środków kosmetycznych z dnia 25 czerwca 1934 r. na dalszy jeden rok, t. j. do 18 lipca 1938 r. Odroczenie wejścia w życie rozporządzenia nie idzie po linii życzeń tak zainteresowanego przemysłu jak i kupiectwa, które domaga się od szeregu lat w ogóle uchylenia owego rozporządzenia wzgl. radykalnej nowelizacji po myśli zainteresowanego przemysłu. Obecnie rozporządzenie w wysokim stopniu krępowałoby rozwój przemysłu perfumeryjno-kosmetycznego i dlatego nie jest do pomyślenia, aby w dzisiejszej swej osnowie mogło w ogóle wejść w życie.

Zakaz pobierania opłat na cele społeczne w urzędach

Prezes Rady Ministrów gen. Sławoj Składkowski wydał wszystkim wojewodom i starostwom zarządzenie, w którym:

Zakazuje urzędnikom administracji ogólnej pobierania na jakiekolwiek cele od interesantów w związku z wykonywaniem czynności urzędowych jakichkolwiek opłat, nie opartych na obowiązujących przepisach, w szczególności przyjmowania jakichkolwiek datków bezpośrednio w gotówce, czy w drodze zakupna znaczków lub datków składanych do puszek.

Wydawnictwa.

Rady dla osób zamierzających budować własne domki lub wille. Niedawno wyszła z druku, nakładem księgarni Wł. Wilak w Poznaniu, książka L. Wybieralskiego p. t. „20 domków w cenie od 2—30 tysięcy zł.

Autor podaje krótkie wskazówki dotyczące spraw budowlanych, specjalnie porusza sprawy: działki, placu pod budowę, kosztu budowy, fundamentów, ścian, kominów, izolacyj, podłóg, dachów, ogrzewań, prac malarskich i przepisów budowlanych itd..

Większą część książki zajmują rysunki i plany 20 domków od skromnych jednoizbowych aż do luksusowych piętrowych z równoczesnym podaniem kubatury i opisaniem poszczególnych domków. Książka zawiera 45 ilustracyj. Niska cena (2,50 zł) ułatwia nabycie jej każdemu.

Wakacje we dworach na Ziemiach Wschodnich.

Otrzymaliśmy kilkanaście egzemplarzy wydawnictwa broszury - informatora p. tyt. „Wakacje we dworach na Ziemiach Wschodnich". Egzemplarze broszurki można bezpłatnie otrzymać w biurze Związku Fabrykantów.

„Ku przebudowie gospodarczej."
Wytyczne inwestycyj państwowych.

Nakładem tygodnika „Polska Gospodarcza" ukazało się wydawnictwo pod pow. tytułem, w którym zebrane zostały przemówienia przedstawicieli Rządu, wygłoszone w dn. 5 lutego 1937 r. na Komisji Budżetowej Sejmu przy debacie nad ustawami inwestycyjnymi. Druga część książki obejmuje demonstrowane na posiedzeniu tej komisji tablice, ilustrujące szereg elementów gospodarczego układu Polski. Wydawnictwo niniejsze ma na celu zobrazowanie zamierzeń na odcinku inwestycyj państwowych.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1. — Czcionkami Drukarni Wydawniczej Fr. Krajna, Spółka z o. o., Poznań, ul. Strzałowa 2 a.
Redaktor odpowiedzialny: Dyrektor Franciszek Łyczywek.